

[Indenrigsministeren]

stillinger til nogle mennesker, som altså har beskæftiget sig med noget andet end det, dette her i virkeligheden drejer sig om. Disse mennesker har også fået tilbudt stillinger andre steder på rigshospitalet, som er mere direkte relateret til det arbejde, de rent faktisk har beskæftiget sig med på Finsenlaboratoriet, også ud fra den betragtning.

Det, der er tale om, er, at laboratorieforskningen skal foregå på Finsenlaboratoriet og være cancerrelateret, men at en del af forskningen skal flyttes ud til de enkelte afdelinger, sådan at den i højere grad kommer i kontakt med de patienter, som ligger på afdelingen, altså i højere grad bliver en klinisk forskning, som er direkte relateret til den enkelte patient.

Rigshospitalet har ikke ønsket at videreføre forskningen på den måde, den tidligere har været tilrettelagt, fordi man siger, man – og herunder også patienterne – får mere ud af forskningen, hvis man tilrettelægger den både som en laboratorieforskning og som en forskning direkte på de enkelte afdelinger.

Hvordan kan det være, at man fra folketingets side vil ansætte folk, som har ansættelse andre steder i øjeblikket, og som der ikke er arbejde til og slet ikke arbejde, som har med cancerforskningen at gøre? Jeg begriber det altså oprigtigt talt ikke.

Så skal jeg sige til hr. Poulsgaard, at der ikke er tale om at lukke cancerforskningen på Finsenlaboratoriet. Tværtimod er der som sagt ansat en ansvarlig overlæge for Finsenlaboratoriet, som har udarbejdet en plan for, hvordan den fremtidige cancerforskning kan foregå dels på Finsenlaboratoriet, dels på de enkelte afdelinger.

Den fremtidige cancerforskning vil, som jeg også har sagt i kommunaludvalget, betyde, at der i de kommende år i højere grad skal ansættes folk i kortere eller længere tid på de enkelte afdelinger, altså ikke i stationære stillinger, men til bestemte opgaver og bestemte projekter på de enkelte afdelinger. Det er den måde, man ønsker at arbejde på inden for denne forskning, som man i øvrigt også indretter sig forskningsmæssigt inden for alle andre dele af cancerforskningen, også uden for rigshospitalets og Finsenlaboratoriets regie, altså en kombination af klinisk og laboratoriemæssig forskning.

Lenger (VS):

Jeg synes, ministeren stillede et utroligt godt spørgsmål her til slut: hvorfor skal man ansætte mennesker, som der ikke er arbejde til? Svaret på det er selvfølgelig, at det skal man heller ikke, men debatten i dag drejer sig om et SF-forslag, der går ud på at skaffe arbejde til dem. Forslaget går ud på, at det arbejde, de hidtil har lavet, fortsat skal laves, og helst skal de selv lave det. Det kan være, der er nogle stumper, der ikke er til at redde – det har ministeren jo selv været inde på – men princippet er, at det arbejde, der er lavet, skal fortsættes.

Jeg synes, det er meget snæversynet, når ministeren står her og taler om, at alle relevante parter har peget på en anden prioritering. De eneste parter, jeg har kunnet finde belæg for der har peget på den prioritering, som skal finde sted nu, er rigshospitalets ledelse og den ekspertise, som det betjener sig af – og så ministeren. Andre parter – men det kan være, ministeren ikke finder dem relevante – har faktisk sagt det modsatte. F.eks. har formanden for Kræftens Bekæmpelse i Norge, professor Iversen, udtalt sig meget stærkt til støtte for det arbejde, der hidtil er udført på Finsenlaboratoriet. Han udtalte i Berlingske Tidende den 17. juni 1985 – og det er også med i bemærkningerne til forslaget – bl.a.:

»Vi holder meget omhyggeligt øje med, at vi ikke laver det samme to steder, og det cellevise hold på Finsen kan en lang række ting, man ikke formår andre steder. Kineser betyder bevægelse. De er i stand til at sige om celler, hvorledes deres udvikling bevæger sig – inden for døgn, inden for deres livsforløb. Dertil bruger de et højt udviklet apparatur, som man absolut skal have »grønne fingre« for at få noget ud af. Det kan de, flere af dem med mere end en halv snes års erfaring bag sig, og jeg tror, at vi snart kan gå fra den eksperimenterende fase til behandlende fase.«

Jeg synes, det er en meget relevant udtalelse. Og når jeg sagde, ministerens bemærkninger var snæversynede, var det, fordi hun udelukkende tog udgangspunkt i, hvad man har ønsket fra rigshospitalets side. Det, som professor Iversen er inde på, er en mere international betragtning om, at man selvfølgelig indgår som et led i en samlet international forskning og derfor også yder sit bidrag på den måde. Hvis vi ikke lægger de betragtning-